

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/56/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016891847
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1016891847.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému J. L., stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T/9/2014 zo dňa 08.03.2016, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23.júna 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného J. L., nar. XX.XX.XXXX zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I bol obžalovaný J. L. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 28.10.2011 o 01:55 hodine v Bratislave po V. ulici smerom do centra mesta viedol osobné motorové vozidlo Y. XXX, evidenčné číslo BA-XXXOP a za križovatkou s U. ulicou tesne za priechodom pre chodcov v rozpore s ustanoveniami § 9 ods. 1, § 16 ods. 4 písm. f) Zákona NS SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v dôsledku neprimeranej rýchlosti nesprávne zareagoval na sprava idúceho chodca M.. G. O. tak, že prešiel do stredu dvoch protismerných jazdných pruhov, kde došlo k zrážke, následkom ktorej poškodený M.. G. O. utrpel podľa znaleckého posudku ťažké zranenia a to pomliaždenie hrudníka so sériovou zlomeninou rebier 1. - 8. Vľavo s posunom úlomkov, zlomeninu rebier v rozsahu 2. - 5. Z. vpravo v lopatkovej čiare, tenzný pneumotorax vpravo, pomliaždenie pľúc obojstranne, zlomeninu ľavého predkolenia píšťaly a ihlice, zlomeninu ľavej lopatky, zlomeninu ľavej ramennej kosti, zlomeninu ľavej kľúčnej kosti, zlomeninu do nej kĺbnej fazety skĺbenia prvého a druhého krčného stavca vpravo, zakrvácanie do mozgového tkaniva, poranenie brachiálneho plexu s poranením stredného a laktového nervu a hlbokú tržnú ranu v oblasti ľavého ramena s obvyklou dobou liečenia 12 mesiacov.

Za to bol obžalovanému J. L. uložený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 3 roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodení M.. G. O. a Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom obhajcu. V odvolaní uvádza, že krajský súd v uznesení, ktorým došlo k zrušeniu predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku uviedol, že znalecký posudok M.. U. je nejasný a neúplný

s tým, že vyjadrenia obžalovaného urobené ešte v procesnom postavení svedka sú procesne nepoužiteľné a nemožno z nich vyvodzovať vinu obžalovaného. Súd prvého stupňa v rozpore s týmto názorom krajského súdu uviedol, že sa obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyjadroval diametrálne odlišne k niektorým okolnostiam dopravnej nehody, ako tomu bolo pri previerke výpovede v procesnom postavení svedka. Je názoru, že doplnenie znaleckého posudku a následná výpoveď znalkyne na hlavnom pojednávaní neodstránili nejasnosť a neúplnosť jej znaleckého posudku. Znalkyňa M.. U. sa v záveroch doplnenia znaleckého posudku vyjadrila k výpovedi znalca M.. Y. tak, že ide o výpoveď tendenčnú, chaotickú a zmätočnú a celá výpoveď pôsobí neodborne a nelogicky. Žiadal, aby bol výsluch znalkyne vykonaný za prítomnosti znalca M.. Y., aby sa mohol vyjadriť k záverom doplnenia znaleckého posudku, avšak tento návrh bol zamietnutý. Preto pripája písomné vyjadrenie znalca Ing. Y. k odvolaniu. Namíeta, že znalkyňa vypracovala znalecký posudok a jeho doplnenie aj na základe výpovedí obžalovaného v procesnom postavení svedka. Je názoru, že vyjadrenia obžalovaného v procesnom postavení svedka sú od vznesenia obvinenia procesne nepoužiteľné. Na hlavnom pojednávaní žiadal aj vykonanie vyšetrovacieho pokusu, avšak aj tento návrh bol zo strany súdu zamietnutý. Vzhľadom k uvedenému navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie, respektíve, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa na výslovnú žiadosť obžalovaného J. L. vykonalo v jeho neprítomnosti. Obhajca obžalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku rozhodol sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí. Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pretože považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Splnomocnenec poškodeného sa pripojil k záverečnému návrhu prokurátorky.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 317 ods.1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že podané odvolanie obžalovaného J. L. nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd pripomína, že v predmetnej trestnej veci už Krajský súd v Bratislave rozhodoval a to uznesením sp. zn. 4To/61/2015 zo dňa 09.07.2015, keď postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T/9/2014 zo dňa 27.02.2015 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dôvodom kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu bola skutočnosť, že závery znaleckého dokazovania z odboru cestnej dopravy nezohľadňovali podstatnú časť dokazovania vykonanú v konaní pred súdom a ani znalecký posudok znalca M.. G. Y. a výpoveď svedkyne D. E.. Vzhľadom k uvedenému bol znalecký posudok znalkyne M.. T. U. nejasný a neúplný v zmysle § 146 Tr. por. Krajský súd v Bratislave preto nariadil, aby menovaná znalkyňa písomne doplnila svoj znalecký posudok so zohľadnením dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a aby následne opätovne formulovala svoje závery.

Súd prvého stupňa postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu a požiadal znalkyňu Ing. T. U. o doplnenie jej znaleckého posudku, ktorá na základe tejto žiadosti písomne vypracovala Doplnenie č. 2 znaleckého posudku 19/2012. Okresný súd Bratislava I následne vykonal vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom menovaná znalkyňa vypovedala a bolo umožnené obhajobe klásť jej otázky.

Vzhľadom na uvedené, možno vysloviť, že súd I. stupňa postupoval v súlade so záväzným pokynom odvolacieho súdu, pričom rešpektoval aj právo obžalovaného na obhajobu a umožnil obhajcovi viesť výsluch znalkyne na hlavnom pojednávaní. Obhajoba mala k dispozícii písomné doplnenie znaleckého posudku, pričom mala dostatočný časový priestor na to, aby závery uvedené v doplnení znaleckého

posudku mohla relevantne spochybniť (napríklad predložením iného znaleckého posudku). Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že súd zamietol ich návrh, aby znalec M.. G. Y. bol prítomný pri výsluchu znalkyne M.. T. U. na hlavnom pojednávaní, tak odvolací súd upozorňuje, že menovaný znalec je „znalcem obhajoby“ a teda nič obhajobe nebránilo v tom, aby sama zabezpečila prítomnosť tohto znalca na hlavnom pojednávaní a prípadne aj za jeho pomoci kládla znalkyni M.. T. U. otázky, či spochybňovala závery jej znaleckého posudku. Vzhľadom k uvedenému, nebol žiadny dôvod na to, aby sa súd prvého stupňa prispôboval obhajobe obžalovaného a odročil hlavné pojednávanie.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Z vykonaného dokazovania (napríklad z výpovede poškodeného M.. G. O., znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, zo zápisnice o ohliadke miesta činu) nepochybne vyplýva, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 28.10.2011 v nočných hodinách došlo v Bratislave, za prechodom pre chodcov za križovatkou ulíc V. s U., k zrážke osobného motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný s chodcom (poškodeným) v dôsledku čoho poškodený utrpel závažné poranenia popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ktoré si vyžiadali dlhšiu dobu liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života.

Vzhľadom k uvedenému dokazovaniu je nepochybné, že sa stal skutok uvedený v napadnutom rozsudku s tým, že zranenia boli poškodenému spôsobené konaním inej osoby (pri dopravnej nehode v dôsledku zrážky). Skutok uvedený v napadnutom rozsudku tak napĺňa znaky základnej skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák.

Ťažiskovou otázkou bolo, či obžalovaný ako vodič motorového vozidla viedol vozidlo neprimeranou rýchlosťou a nesprávne reagoval na chodca - poškodeného (tak ako mu to kladie za vinu obžaloba a vyvodzuje z toho porušenie dôležitej povinnosti uloženej zákonom o cestnej premávke a tým aj naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 2 písm. a) Tr. zák.) a v kladnom prípade, či táto prípadná nesprávna technika jazdy obžalovaného bola, respektíve mohla byť pokrytá nedbanlivostným zavinením obžalovaného. V tomto smere odvolací súd pripomína, že tak ako každý trestný čin, aj trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 Tr. zák., musí byť zavinený, pričom uvedený trestný čin musí byť zavinený aspoň z nevedomej nedbanlivosti.

Odvolací súd sa stotožňuje s odvolaním obžalovaného v tom, že rozhodujúcim dôkazom na podklade ktorého bola konštatovaná vina obžalovaného je znalecký posudok znalkyne z odboru cestnej dopravy M.. T. U.. Podľa názoru odvolacieho súdu písomným doplnením tohto znaleckého posudku zo strany znalkyne boli odstránené určité nejasnosti, či neúplnosti predchádzajúceho znaleckého dokazovania. Z písomného dodatku k znaleckému posudku z odboru cestnej dopravy možno vyvodiť, že technika jazdy obžalovaného nebola správna. Nesprávnym prvkom v technike jazdy obžalovaného bolo vedenie motorového vozidla v mieste dopravnej nehody nepovolenou rýchlosťou cca 73,30 km/h, nakoľko obžalovaný jazdil v meste, t. j. na mieste, kde je zákonom povolená maximálna rýchlosť jazdy 50 km/h. Dôsledkom tejto nesprávnej techniky jazdy obžalovaného bolo to, že nesprávne reagoval na chodca - poškodeného, ktorý prechádzal cez cestu a došlo k zrazeniu poškodeného. Z technického hľadiska bola príčinou vzniku dopravnej nehody predovšetkým nesprávna technika jazdy obžalovaného, pričom k zrážke motorového vozidla s poškodeným došlo pri nárazovej rýchlosti cca 51.10 km/h.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že z písomného dodatku k znaleckému posudku znalkyne M.. T. U. je zrejmé, že mala k dispozícii všetky dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, ako aj znalecký posudok znalca M.. G. Y. a svoje znalecké závery o technických príčinách vzniku dopravnej nehody znalkyňa formulovala po ich zohľadnení. Pokiaľ obhajoba namietala, že sa znalkyňa odvolala v doplnení znaleckého posudku aj na predchádzajúci znalecký posudok, kde vychádzala aj zo svedeckej výpovede obžalovaného, tak odvolací súd konštatuje, že znalkyňa sa v písomnom dodatku k svojmu znaleckému posudku odvolala hlavne na svoje predchádzajúce závery o technickej príčine vzniku dopravnej nehody, ktoré zostali nezmenené aj po zohľadnení dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Znalecký posudok menovanej znalkyne preto nie je možné považovať za nezákonný, či

procesne nepoužiteľný pri rozhodovaní o vine obžalovaného, nakoľko znalkyňa v doplnení znaleckého posudku vychádzala z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré boli vykonané zákonne a nič nezmenili na jej predchádzajúcom konštatovaní o nesprávnej technike jazdy obžalovaného (najmä z hľadiska prekročenia maximálne povolenej rýchlosti na danom úseku cestnej komunikácie zo strany obžalovaného a následnej nesprávnej reakcie obžalovaného na poškodeného).

V tomto smere nemá odvolací súd žiadne zásadné výhrady k znaleckému dokazovaniu z odboru cestnej dopravy zo strany znalkyne M.. T. U.. Aj odvolací súd je názoru, že obžalovaný pri svojej jazde v mieste dopravnej nehody prekročil maximálne povolenú rýchlosť na danom úseku cesty čo bolo v príčinnej súvislosti s jeho následnou nesprávnou reakciou na chodca - poškodeného a v konečnom dôsledku viedlo k vzniku dopravnej nehody.

Obžalovaný síce v priebehu konania pred súdom predložil znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru cestnej dopravy M.. G. Y., v ktorom menovaný znalec konštatoval, že rýchlosť vozidla v čase zrážky s chodcom bola cca 39 km/h, avšak odvolací súd, v zhode so súdom prvého stupňa, považuje tieto znalecké závery za nesprávne. V tomto smere odvolací súd poukazuje na znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctva D.. J. P., z ktorého vyplýva, že poškodený utrpel nárazom vozidla pomerne početné a vážne zranenia, pričom vzhľadom na charakter zranení odhadol nárazovú rýchlosť vozidla do poškodeného až na úrovni 50 km/h.

Podľa názoru odvolacieho súdu znalecky dokumentované devastačné zranenia poškodeného spoľahlivo vylučujú záver o tom, že by obžalovaný v čase nehodového deja viedol motorové vozidlo dovolenou rýchlosťou a už vôbec nie je možné, aby táto rýchlosť bola na úrovni XX km/h, tak ako to ustálil znalec M.. G. Y., nakoľko v takom prípade by rozsah spôsobených zranení poškodeného bol odlišný a zjavne aj menší a utrpené zranenia by boli menej závažné. Závery znaleckého dokazovania znalca z odboru zdravotníctva sú pritom v zhode so závermi znaleckého dokazovania znalkyne z odboru cestnej dopravy M.. T. U. ohľadne nárazovej rýchlosti do tela poškodeného. Ani z tohto pohľadu preto odvolací súd nevidí nič, čo by spochybňovalo znalecké závery menovanej znalkyne ohľadne technickej príčiny vzniku dopravnej nehody. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ obžalovaný vytýkal pôvodnému znaleckému posudku M.. T. U., že pri koncipovaní svojich znaleckých záverov vychádzala aj zo svedeckej výpovede neskôr obvineného J. L., tak zo znaleckého posudku M.. G. Y. je zrejmé, že rovnako tak nesprávne vychádzal zo svedeckej výpovede obžalovaného, pričom výpoveď J. L. vykonanú v procesnom postavení obžalovaného (vykonanú v konaní pred súdom) ani nemal k dispozícii. Na rozdiel od znalkyne M.. T. U., znalec M.. G. Y. nedoplnil svoj znalecký posudok už so zohľadnením dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a zostalo aj navysvetlené ako dospel k nárazovej rýchlosti, keď dokumentované zranenia poškodeného tento jeho záver jednoznačne vylučujú (aj výpoveď znalca D.. G. P.). Vzhľadom k uvedenému, nemohol byť znalecký posudok znalca M.. G. Y. považovaný za dôkaz, ktorý by relevantným spôsobom spochybňoval znalecký posudok znalkyne M.. T. U..

E. obžalovaný k svojmu odvolaniu priložil písomné vyjadrenie znalca M.. G. Y., ktorý znaleckému dokazovaniu znalkyne M.. T. U. vytýkal absenciu vykonania vyšetrovacieho pokusu a ktorý sa zaoberal napríklad viditeľnosťou chodca, či výsledkami workshopu znalcov, tak odvolací súd pripomína, že podstatou vzniku nehodového deja bola nesprávna technika jazdy obžalovaného v mieste dopravnej nehody spočívajúca v prekročení zákonnom povolenej maximálnej rýchlosti na danom úseku. Obžalovaný ako vodič vedel, že vedie motorové vozidlo nedovolenou rýchlosťou a mal vedomosť, že ho vedie v meste a na mieste, kde sa dá aj v nočných hodinách predpokladať pohyb chodcov, či iných účastníkov cestnej premávky. Rovnako tak vedel, že vedie motorové vozidlo v nočných hodinách, t. j. v čase, keď sú objektívne pozorovacie schopnosti vodiča obmedzené nedostatkom svetla, či len umelým osvetlením. Všetky tieto skutočnosti svedčia teda o tom, že obžalovaný porušil povinnú mieru opatrnosti, ktorá sa vyžaduje pri vodičoch motorových vozidiel a napriek všetkým vyššie uvedeným okolnostiam viedol motorové vozidlo neprímerane rýchlo, čo spôsobilo, že mal obmedzenejší čas na reagovanie na chodca prechádzajúceho cez cestu, v dôsledku čoho zvolil technicky nesprávne riešenie a zapríčinil vznik dopravnej nehody a spôsobenie zranení poškodeného. Napokon aj znalec M.. G. Y. vo svojom písomnom vyjadrení poukazuje na to, že na vozovke osvetlenej svetlami verejného osvetlenia na rozpoznateľnosť chodca negatívne vplyva aj vznik rôznych meniacich sa tieňov, ktoré môžu pôsobiť na vodiča zmätočne. Obžalovaný teda nielen mal, ale aj mohol predpokladať pohyb chodca (chodcov) cez cestu v danom úseku cesty (či iných účastníkov cestnej premávky, čo je celkom logické ak miesto dopravnej nehody je v centre mesta) a preto mal svoju jazdu prispôbiť nočnej dobe a mieste jazdy,

t. j. mal jazdiť tak, aby mohol adekvátne reagovať na iného účastníka cestnej premávky. Vzhľadom na uvedené, považuje odvolací súd argumenty znalca M.. G. Y. uvedené v písomnom vyjadrení za bezpredmetné, nakoľko, ak by obžalovaný viedol motorové vozidlo podstatne nižšou rýchlosťou, celkom určite by chodca - poškodeného spozoroval s takým dostatočným časovým predstihom, aby ho mohol rozpoznať a mohol na neho technicky správne reagovať a eliminovať možnosti vzniku dopravnej nehody. Obžalovaný teda konal zavinené a to vo forme vedomej nedbanlivosti v zmysle § 16 písm. a) Tr. zák.

H. prvého stupňa preto postupoval správne, keď obžalovaného uznal za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že súd neakceptoval jeho návrhy na doplnenie dokazovania a to hlavne vykonanie vyšetrovacieho pokusu, tak aj odvolací súd je názoru, že vykonanie tohto dôkazu by bolo zjavne nadbytočné, pretože z doterajších výsledkov dokazovania možno urobiť záver o vine obžalovaného bez rozumných pochybností. Vzhľadom na uvedené, nie je možné považovať za porušenie práva na obhajobu situáciu, keď súd odmietne ďalej vykonávať dokazovanie, respektíve ďalej overovať určitú skutkovú okolnosť, ktorú už považuje za dokázanú. Povinnosťou súdu je zaoberať sa dôkaznými návrhmi obhajoby, avšak povinnosť súdu vykonať všetky obhajobou (či prokurátorom) navrhované dôkazy neexistuje. Zásada rovnosti strán v konaní pred súdom teda neznamená, že by súd bol povinný vyhovieť všetkým návrhom strán, prípadne dbať na to, aby dôkazy vykonané z ich podnetu boli v určitom úmernom pomere. Rovnako tak článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neposkytuje absolútne právo na výsluch každého svedka, ktorého menovite uviedla obhajoba (primerane judikatúra Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 40/1996 - n).

V tomto smere odvolací súd primerane poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.12.2009 sp. zn. 2 Tdo 45/2009 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2011 pod č. 7) podľa ktorého právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., respektíve práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Krajský súd v Bratislave poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 339/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo 85/2015 zo dňa 10.02.2016). Súd pritom nie je povinný automaticky (či skôr mechanicky) vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a § 2 ods. 11 Tr. por. má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkami obžalovaného, ktoré uplatnil počas konania pred súdom a ktoré spočívali v tom, že zásadnou otázkou v danej trestnej veci je to, či poškodený ako chodec išiel na červený signál, pretože ak by sa tak stalo, príčinou vzniku dopravnej nehody by bola nesprávna technika chôdze poškodeného. Odvolací súd pripomína, že tento záver, ak by aj bol pravdivý, hovorí len o nesprávnej technike chôdze poškodeného, avšak nehovorí nič o spôsobe jazdy obžalovaného, teda o tom, či jazda obžalovaného nebola taktiež nesprávna. Dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo pritom nepochybne preukázané, že technika jazdy obžalovaného bola nesprávna (z dôvodu neprimerane vysokej rýchlosti, a nesprávnej a oneskorenej reakcie obžalovaného na chodca), t. j. spôsobené zranenia poškodeného boli v príčinnej súvislosti nielen s možnou nesprávnou technikou chôdze poškodeného, ale aj s nesprávnou technikou jazdy obžalovaného. V takýchto prípadoch nie je vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného vylúčené s tým, že prípadné spoluzavinenie poškodeného na spôsobenom následku (a to aj ohľadne skutočnosti, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu) má v danej veci vplyv na výrok o treste, či výrok o náhrade škody. Nesprávna technika chôdze

poškodeného by mohla byť výlučnou príčinnou vzniku dopravnej nehody a tým aj spôsobených zranení poškodeného len v takom prípade, ak by vytvorila obžalovanému neočakávanú (náhlu) prekážku, na ktorú sa už objektívne nedalo žiadnym spôsobom adekvátne reagovať, čo sa však v danej veci nestalo.

Z hľadiska posudzovania zavinenia obžalovaného pri spoluzavinení následku poškodeným dáva odvolací súd do pozornosti aj tzv. princíp obmedzenej dôvery, ktorý sa bežne uplatňuje v cestnej doprave (predmetný princíp sa uplatňuje tak na území SR ako aj v iných krajinách Európy, pozri k tomu napríklad odbornú literatúru W., G. et al. Dopravní nehody. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009, respektíve judikatúru, napríklad primerane R I./1966, R 43/1982). Princíp obmedzenej dôvery znamená, že vodič ako účastník cestnej premávky môže spoliehať na to, že ostatní účastníci cestnej premávky budú dodržiavať pravidlá cestnej premávky, pokiaľ z konkrétnych okolností nebude vyplývať opak. Uvedený princíp v praxi napríklad znamená, že vodič idúci vo svojom jazdnom pruhu dovolenou rýchlosťou, oprávnené spolieha, že iný účastník cestnej premávky, ktorý chce ísť v protismere, zvolí na svoju cestu opačný jazdný pruh. Ak by platil absolútny princíp dôvery v doprave, znamenalo by to teoreticky to, že vodič idúci vo svojom jazdnom pruhu vôbec nemusí brať ohľad na iného účastníka cestnej premávky idúceho v protismere a môže ho ohroziť (zraziť), nakoľko porušuje pravidlá cestnej premávky. Takýto záver je absurdný a preto tzv. princíp obmedzenej dôvery určuje, aby aj vodič rešpektujúci dopravné predpisy adekvátne reagoval na prípadné porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, ktoré vníma (vidí) a to tak, aby minimalizoval, prípadne sa úplne vyhol kolíznej situácii a to napríklad aj tak, že spomalí, zastaví vozidlo, či inak reaguje na evidentné porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany iných účastníkov (práve z tohto dôvodu možno hovoriť o obmedzenom princípe dôvery, pretože obmedzenie môže vyplývať z konkrétnej kolíznej situácie, ktorá nastala a na ktorú je povinnosť reagovať). Konanie poškodeného, ktoré je zjavne v rozpore s pravidlami cestnej premávky preto automaticky nevylučuje trestnoprávnu zodpovednosť vodiča motorového vozidla, ktorý sám porušuje pravidlá cestnej premávky.

V súvislosti so spoluzavinením poškodeného na vzniku dopravnej nehody (v tom smere, že poškodený bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu a v dôsledku toho bola jeho schopnosť správne reagovať na prichádzajúce vozidlo obmedzená) odvolací súd pripomína, že trestnoprávna teória ako aj ustálená judikatúra súdov ohľadne príčinného vzťahu medzi konaním a následkom, vychádza tradične z toho, že príčinou je každý jav, bez ktorého by iný jav nenastal, respektíve nenastal spôsobom akým nastal. Nie je rozhodujúce, ak k následku došlo pôsobením viacerých okolností, teda nielen konaním obžalovaného, pretože určitá činnosť alebo okolnosť, nestráca povahu príčiny len preto, že okrem nej viedli k následku aj iné činnosti, či okolnosti. Príčinná súvislosť je daná aj vtedy, ak vedľa príčiny, ktorá spôsobila následok, pôsobila aj ďalšia, iná príčina, pričom je nerozhodné, ak každá z týchto príčin bola inak spôsobilá privodiť zranenia sama osebe alebo mohla tento následok privodiť len vo vzájomnom spolupôsobení s druhou príčinou (napríklad judikatúra R 47/1970). Alebo povedané inak, skutočnosť, že poškodený svojim konaním spolupôsobil na tom, že utrpel zranenia, v žiadnom prípade nemusí znamenať, že jeho konanie bola výlučná príčina jeho zranení, nakoľko podstatou nehodového deja bolo aj to, že vodič motorového vozidla viedol motorové vozidlo technicky nesprávne. Príčinou následku (zranení poškodeného) bola teda v danej trestnej veci aj nesprávna technika jazdy obžalovaného, ktorej reálne aj mohla predchádzať nesprávna technika chôdze poškodeného (napríklad to, že poškodený išiel cez cestu na červený signál), avšak tieto okolnosti v žiadnom prípade nemôžu spôsobiť to, že by dokazovaním preukázaná nesprávna technika jazdy obžalovaného stratila povahu príčiny, ktorá viedla k zraneniam poškodeného. Len spoluzavinenie poškodeného, bez ďalšieho, preto v žiadnom prípade nespôsobuje a ani nemôže spôsobiť to, že by obžalovaný nemohol byť zodpovedný za spôsobený následok.

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste, pričom dospel k záveru, že trest uložený obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť bol súdom prvého stupňa ukladaný v súlade so zásadami ukladania trestov (§ 34 ods. 4 Tr. zák.), pričom zohľadňuje tak okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného.

Súd prvého stupňa vychádzal pri ukladaní trestu obžalovanému primárne zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 157 ods. 2 Tr. zák.) v rozpätí jeden rok až päť rokov. Pri absencii poľahčujúcich, ako aj priťažujúcich okolností, súd prvého stupňa pri určovaní druhu a výmery trestu správne prihliadol k tomu, že na obžalovaného sa hľadí akoby súdne trestaný nebol s tým, že obžalovaný sa dopustil nedbanlivostného prečinu v roku 2011, t. j.

takmer pred piatimi rokmi. Všetky tieto skutočnosti týkajúce sa okolností prípadu a osoby obžalovaného odôvodňujú uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok, teda na samej dolnej hranici trestnej sadzby a odôvodňujú aj splnenie podmienok uvedených v ustanovení § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na podmienené odloženie predmetného trestu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Uvedenú dĺžku skúšobnej doby odpodstatňuje najmä skutočnosť, že obžalovaný je nedisciplinovaný vodič, ktorý sústavne porušuje pravidlá cestnej premávky. Je preto nevyhnutné stanoviť dlhšiu skúšobnú dobu, nakoľko len tak je možné zistiť, či obžalovaný dokáže počas dlhšieho časového úseku viesť riadny život a nedopúšťať sa protiprávnej činnosti.

Súd prvého stupňa v súlade so zákonom kombinoval uloženie podmieneného trestu odňatia slobody aj s ukladaním trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 3 roky. Uloženie tohto druhu trestu je nevyhnutné vzhľadom k skutočnosti, že k spáchaniu trestnej činnosti došlo za porušenia povinností vodiča v cestnej premávke, ako aj vzhľadom k tomu, že obžalovaný sa už v minulosti dopustil pomerne veľkého počtu priestupkov na úseku cestnej premávky.

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj výrok o odkázaní poškodených osôb s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Napokon tento výrok ani nebol žiadnou z oprávnených osôb napadnutý odvolaním.

S poukazom na uvedené skutočnosti bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.